

ИЗБРАХ САМ: УВОД

Бях на път да умра. Пазарът се срина. Интернет се срина. Никой не връщаше обажданията ми. Или щях да получа инфаркт, или просто щях сам да дръпна шалтера. Имах застраховка „Живот“ на стойност четири милиона долара. Искях децата ми да водят добро съществуване. Прецених, че единственият начин това да се случи е да се самоубия. Разходите ми бяха извън контрол. Спечелил бях известно състояние и бях докарал начина си на живот до нивото на алкохолизирана рок звезда. И после изгубих всичко изведнъж. Банковата ми сметка удари нулата в най-тежката икономическа ситуация от двайсет години насам. Говоря за 2002 г., но със същата сила бих могъл да говоря и за 2008-а: годината, в която изгубих дом, семейство, приятели, пари, постове.

Мъчителната спирала надолу започна през 1998 г., когато продадох фирмата си тъкмо в началото на раздуването на балона с хайтек компаниите. Мислех се за много хитър. Осребрих постигнатото. И започнах да правя грешка след грешка. Купих къща не по възможностите ми. Имах скъпи хобита, които не можех да поддържам. Увеличах се по хазарт, пилеех, раздавах, услужвах със заеми на всякакви хора. Стотици хиляди долари. После милиони долари.

Основах нова компания. Вложих милиони в нея. Имах чувството, че се нуждая да си купувам любов. Че ако ня-

мам огромно количество пари да я платя, никой няма да ме обича. Издъних се жестоко.

Изгубих къщата си. Изгубих всичките си пари. Изгубих самоуважението си, колкото го имах. Изгубих приятелите си. Нямах идея какво ще правя. Провалих се във всичките си опити да върна кораба в курса, да успея.

Щом погледнех дъщерите си, се разплаквах, защото усещах, че съм съсипал живота им. Провалил се бях не само като личност и като бизнесмен, но и като баща. Вече нямах пари да плащам месечната ипотека, за да запазя покрива над главите им.

Бях окончателно загубен. Останал бях с нищо. Нула. С по-малко от нула дори, защото имах дългове. Дългове, измерващи се в милиони.

През 2002 г. вече нямах нищо в банката. Мислех, че загубата на парите ми ще е най-лошият ми момент. По-лош от смъртта. Грешал съм.

В края на 2002 г. проведох разговор с родителите си. Бях гневен и депресиран. Скарахме се. Вече няма значение за какво.

Треснах им телефона.

През следващите няколко месеца баща ми се опитваше да възстанови контактите с мен. Бях започнал да се съвземам. Пишех. Появявах се по телевизията. Той ме поздравя. Последните му поздравления дойдоха около шест месеца след последния ни разговор.

Не му отговорих.

Седмица по-късно той получи инсулт. Никога вече не проговори. Почина, без да мога да си поговоря с него отново.

И пак бях разорен, гладен, отчаян и депресиран. Постоянно бях обзет от паника. Никой не ми помагаше. Никой не ми даваше някакъв шанс. Никой не ми позволяваше да докажа колко съм талантлив. Имах уменията да пробия, но светът се бе обърнал с главата надолу и вече

не знаех как да оправя нещата. Как да сложа всичко в ред.

Погледнато отвсякъде, 2008 г. беше абсолютно повторение на 2002-ра. Успях да се изправа на крака. Изградих и продадох още една компания. Спечелих много пари и с неразумно харчене пропилях всичко. Отново. Само дето този път стигнах до развод, изгубих още приятели, провалих се с две нови компании едновременно и нямах представа как да се измъкна от дупката, която сам си бях изкопал.

Тези неща не ми се случиха веднъж. Нито два пъти. Случиха ми се много пъти. През последните двацет години се провалих с осемнайсет от двацетте бизнеса, с които се захванах. Пет-шест пъти променях изцяло курса и се насочвах към различни сфери – софтуер, финанси, медии. Написах десет книги. Изгубих много служби. Бях разгромен, проснат по гръб, решен на самоубийство, отчаян, изпаднал в паника, депресиран. И всеки път ми се налагаше да преоткривам себе си, целите си, кариерата си. В повечето случаи не си давах сметка за стъпките, които повтарях непрекъснато, били те положителни или негативни. Веднъж постигнал успех, неизбежно се връщах към пагубните си навици и започвах да пиля с лека ръка спечеленото.

И все пак имаше нещо различно в последния ми провал през 2008 г. Светът се променяше. Парите напускаха системата. Хората биваха уволнявани масово. Възможностите като че изчезваха също тъй бързо, както парите. Сега не само аз се провалих, но и целият свят. И спасение нямаше.

Болеше ме стомахът от мислене по цял ден за едно и също. Няма изход. Няма спасение. Все това ми се въртеше в главата. Имах чувството, че мога да се самоубия с повтарянето на тези думи. Ама не можех. Имах деца. Длъжен бях да оправя нещата. Длъжен бях. Трябваше да се погри-

жа за себе си. Да се погрижа за близките си. Трябваше веднъж завинаги да измисля как да се измъкна от дупката, как да се изправа от пода, как да остана на крака. Налагаха се да открия вътре у себе си начин да се преобразя в човек, който не просто да се справи, но и да просперира.

И тогава с едно прещракване нещата си дойдоха на мястото. Всичко се промени. Случи се, когато си дадох сметка, че няма кой да свърши работата вместо мен. Ако исках да успея, да оцелея, трябваше сам да направя избора си. По всеки възможен начин. Залогът се бе вдигнал твърде много, за да не постъпя така.

Вече не можем да си позволим да разчитаме на други и да повтаряме грешките си от миналото. Дошла е приливната вълна, а с нея и коренната промяна в живота ни. Както ще видим в следващите глави, средната класа пропада, работните места изчезват и всеки сектор от икономиката е в процес на трансформация. За да бъдат в крак, хората също трябва да се трансформират.

Това означава, че всяка секунда трябва да правите личен избор, за да успеете. В моя случай аз трябваше да погледна назад в живота си и да проумея (най-сетне) какво бях правил всеки път щом се изправах от пода, където бях проснат: отупвах се, връщах се пак на старото положение и повтарях всичко отново. Защото сега няма къде повече да се пада. Едно време чуках на дърво в буквален и преносен смисъл и се молах да не се поддам отново на вредните си навици. След като реших да избирам сам, промених и мисленето си.

Сега всеки ден се събуждам с чувство на благодарност. Няма как иначе. Преброявам нещата, които изобилстват в живота ми. Буквално ги преброявам. Не го ли правя, ще започнат да изчезват. Вече съм ги виждал да изчезват преди. Не искам да се случи пак.

В някои култури като будизма се иска редица неща в живота да изчезнат, за да се редуцират потребностите и

желанията. Да се постигне някаква форма на просветление. Вярвам и в тази духовност. Не мисля, че тя и изобилието взаимно се изключват. Ако например намалите очакванията си, лесно е те да бъдат надхвърлени.

Да не говорим, че – колкото и да ми е неприятно да го напомня – първо трябва да се платят сметките. А сметките са високи. И става все по-трудно да се намират възможности за плащането им. Едно е да знаеш „Тайната“ и да предприемеш разните жизнеутвърждаващи стъпки, за които си чел, за да постигнеш позитивизъм в живота си, а съвсем друго е действително да създадеш възможности за себе си.

Със сигурност няма да ги откриете чрез четенето на книги. Става дума за едно усилие, което трябва да присъства във всеки момент на ежедневието ви. То е практика, при която здравословният начин на живот се преплита с инструментариума на финансовите експерти и разбиране на макрониво на икономическата бъркотия, в която се намираме днес.

През последните четири години започнах да пиша за тази практика и за стъпките, които предприех след моето връщане от гроба. В този процес животът ми дотолкова се промени в положителна посока, че е цяло чудо. Повече от чудо е, защото никога не бях и сънувал, че това е възможно. Спечелих милиони от различни видове бизнес и инвестиции (и не ги изгубих, нито ги пропилях), срещнах любовта на живота си и се ожених за нея, влязох във форма и всеки ден, щом се събудя, върша онова, което искам. И такива резултати видях не само при себе си, но и при безброй мои читатели, които успешно приложиха същите принципи, които аз възприех в живота си.

Пиша за това в тази книга. Аз направих своя избор. И вие също ще го направите.